

NAPOLEON EN HET PREDIKANTSCOSTUUM

DOOR

Dr. J. R. CALLENBACH.

Algemeen is het bekend, dat Napoleon vrij wat, dat door de revolutie was weggedaan, weer in eere heeft hersteld. Dat deze restauratie zich zelfs uitstreckte tot de bef en den mantel der predikanten heeft elkeen niet geweten en is zeker niet vermoed door hen, die, in de dagen der afscheiding, in het dragen dier kleedingstukken een bijzonder blijk van vroomheid zagen, daar zij volgens hen teekenen waren van „rechtveerdigheid en lankmoedigheid” zooals de korte broek en de lage schoenen van „bereidveerdigheid”. Toch is het zoo; alleen geen decreet van den machtigen keizer, zijn tegenwoordigheid alleen, heeft deze deftigheidsteekenen weer tot openbare eer verheven.

Vóór 1796 begaf geen predikant, althans der Hervormde Gemeente, zich naar den kansel, zonder het doffe zwarte strookje, dat met een satijnen rand versierd was, en waarover in het midden een satijnen streep liep, op den rug. Dit sieraad droeg den naam van mantel en was ook een overblijfsel van het oude kleed, waarin men zich hulde, dat later te klein werd om omgeslagen te worden en ten slotte tot een onbeduidend strookje was ingekrompen. Tevens droeg hij een om den hals gebonden witte bet.

De mantel scheen zeer bijzonder het kenmerkend kleed van den predikant te wezen, want in enkele gemeenten